

VVA berichten

Redactie-adres: Terracottastraat 83, 2284 HB Rijswijk

E-mailadres: lusc004@planet.nl

april 2019, nr. 125

Het gaat weer lekker tof worden

Geachte Auvergnaten en aanverwanten.

Zo zijn we aangeland in het jubileumjaar van de VVA. Terugblikkend op voorbije jaren kunnen we stellen dat de VVA altijd een homogene en stabiele vriendenclub is geweest en nog steeds een prettig verenigingsverband met humor kent.

Nu gaan we in 2019 het 35-jarig bestaan vieren en hoewel het geen kroonjaar is gaan we er toch iets feestelijks van maken. Helaas ontviel ons oudste lid Miep Laboyrie ons in januari. Verder in dit blad een In Memoriam.

Vijf jaar geleden met het 30-jarig bestaan hebben we een lang weekend gehouden in Mennorode en dit jaar willen we dit overdoen in Norg. U heeft een tijdje geleden al een soort introductie gekregen van o.a. de bereikbaarheid en het programma. Verder in dit bulletin zal er uitgebreide tekst en uitleg gegeven worden van wat er per dag ondernomen gaat worden. Om alvast een indruk te geven waar u ondergebracht wordt is een kleine fotoïmpressie in dit bulletin opgenomen. Het bestuur zal er ongetwijfeld weer een fijn weekeind van maken.

Dit is ons verblijf in Norg

Hunebedden in de omgeving

Bestuursmededelingen

Als leden foto's, dia's etc. hebben van reizen of vergaderingen, graag aanleveren aan voorzitter of secretaris, dan kan het bewaard blijven in het archief van de vereniging.

De najaarsvergadering vindt waarschijnlijk plaats op 3 november. We zullen het nogmaals over de privacy gaan hebben, onder andere.

Willen de leden nakijken of de contributie van 2019 al is betaald?

Programma jubileumweekend

Op vrijdag inchecken vanaf 15.00 uur

Ontvangst in eigen ruimte tussen 15.30 en 16.00 uur

Diner vanaf 18.00 uur. Avond in bar om bij te praten

Zaterdag bezoeken we Veenhuizen, met gids en lunch

Zaterdagavond diner, met feestprogramma

Zondag na het ontbijt afsluiting.

Gezellig zitje bij de open haard

Aan de bar is het goed toeven . . .

Een sfeervolle eetzaal

Uitnodigend glaswerk . . .

Ieder vindt z'n weg wel

Het bestuur en redactie hopen dat u een prettig en gezellig weekend heeft bij ons 35-jarig jubileum! Proost!

In memoriam Miep Laboyrie-Poelstra

Tussen alle Kerstwensen troffen wij het overlijdensbericht van Miep Laboyrie-Poelstra aan en dat was voor ons een droef moment. Nog niet zo lang geleden hadden wij haar, vergezeld van haar zoon Thijs ontmoet in de “Oude Winkel” in De Bilt waar we bijeenkwamen voor onze jaarvergadering.

Het tekende Miep die op haar hoge leeftijd en met haar broze gezondheid toch aanwezig wilde zijn op deze vergadering. En dat was dan niet alleen voor deze vergadering maar ook om haar verlangen om de leden weer eens te ontmoeten van deze merkwaardige vereniging waarvan zij al heel lang lid was. Waarschijnlijk zal haar onvermoeibare zwager Max Laboyrie, als het om de VVA ging, haar man Frits en echtgenote Miep, lid hebben gemaakt van onze vereniging.

Binnen de vereniging was zij een stimulerend lid die met haar positieve sociale houding veel heeft bijgedragen tot een goede sfeer binnen onze vereniging. Samen met haar schoonzus Marina vormde ze een duo, dat veel interesse toonde in het wel en wee van de vereniging en haar leden.

Uit alles bleek dat Miep een erudiete vrouw was, die van het leven genoot, en die levensvreugde bracht zij op anderen over.

Bij de uitvaart van haar schoonzus Marina opende zij de herdenking met het spelen van een pianostuk van Eric Satie. Miep was een veelzijdige vrouw en haar betrokkenheid bij het wel en wee van de leden van de VVA heeft vele leden enorm gesteund.

Nadat haar man Frits op 17 december 2006 was overleden, is Miep bij de VVA meer in beeld gekomen. Zij nam deel aan de reizen naar het land waar de voorvaders van haar man Frits vandaan kwamen. Ik herinner me een reis waaraan ook Miep deelnam, dat we op de familiedag geposteerd staan bij het voorouderlijk huis van de Laboyries in Escladines, waar Miep en Marina trots gefotografeerd staan voor deze eeuwenoude boerderij.

Dat Miep als moeder en familievrouw een grote plaats innam, bewijst het mooie gedicht op het overlijdensbericht. Wij wensen de kinderen en andere familieleden veel sterkte om dit verlies te dragen.

Wiet Josso

COLUMN:

Wat Wiet hoort en ziet

De Columns van Sylvia Witteman in de Volkskrant lees ik altijd met veel plezier. Ze zijn origineel en met humor doorspekt. In de Volkskrant van 23 oktober 2017 verbaast zij zich er over dat de Brusselaars weigeren om Nederlands te spreken.

Dat deed me denken aan Odette Meijnial, die aan de basis van het ontstaan van de VVA stond. Zij begreep maar niet dat ik geen woord Frans verstond, laat staan spreken. Toen we met een groepje VVA-ers eens in Salers waren, liet zij duidelijk weten, dat zoiets voor een VVA-er toch een gebrek was, en misschien had zij daar gelijk in. Piet Lestrade die voortreffelijk Frans sprak en verstond, wisselde overigens ook niet veel woorden met 'La Meijnial' maar dat lag waarschijnlijk meer aan botsende karakters dan aan beheersing van het Frans.

Toen ik met An in 1989 op zoek ging naar de roots van de familie Josso (Jaussaud), hadden we een gîte gehuurd in *Saint-Laurent-du Cros* en dat is ongeveer de bakermat van de familie Jaussaud. Op een zaterdagmiddag in juni 1989 kwamen wij aan bij de gîte die wij huurden van de familie Lagier. De gîte lag tegenover de boerderij van deze familie. De conversatie ging met handen en voeten. Toen monsieur Lagier het had over ' *la voiture dans l'ombre du l'ombre* ' duurde het even voordat ik begreep dat ik mijn Dafje in de schaduw van een alleenstaande boom op het bergweideje kon parkeren. Ik ben niet zo fanatiek geweest om mijn *voiture* met de zon te laten meedraaien, maar ik vond dit al mooi genoeg.

Dat Jaussaud een veel voorkomende naam is in Saint-Laurent-Du Cros werden we al direct gewaar toen we een vrachtwagentje zagen aankomen van een firma Jaussaud die plantjes kwam brengen voor de groentetuin van de boer.

Uit de moeizame conversatie die ik had met de boer begreep hij dat ik in deze plaats op zoek was naar sporen van de familie Josso (Jaussaud). Het familieboek dat ik had samengesteld had ik meegenomen. Toen ik dat duidelijk had gemaakt aan monsieur Lagier nodigde hij ons voor een avondje uit om daar wat meer over te vertellen. In de gîte begon ik allerlei zinnnetjes samen te stellen waarmee ik wellicht iets duidelijk kon maken over mijn ancêtres. Gelukkig had ik mijn dictionnaire meegenomen, zodat ik in staat was op papier een paar kreupele zinnnetjes op te schrijven, maar daarmee red je de conversatie natuurlijk niet. An bleef thuis en ik ging met in mijn ene hand het familieboek en in de andere hand de dictionnaire naar de boerderij van de familie Lagier. Ik werd daar vriendelijk ontvangen en na het gebruikelijke kopje koffie stak ik van wal. De familie deed erg zijn best om me te begrijpen en ik deed mijn best wat van de familiegeschiedenis duidelijk maken.

Monsieur Lagier, die ook nog in de gemeenteraad van Saint-Laurent-du Cros zat, vertelde me dat op het kerkhof heel veel Jaussauds begraven liggen. Dat vond ik interessant en de volgende morgen gingen we met gespinde spoed naar het kerkhof. Het leek wel een *familiekerkhof* zoveel zerken wij met de naam *Jaussaud* aantreffen, maar volgens een ver familielid van mij, die veel in deze omgeving over de familie Josso (*Jaussaud*) onderzocht had, behoorden deze *Jaussaud's* niet tot de tak waar ik vanaf stam. In het kleine katholiek kerkje troffen we nog meer naamgenoten aan..

In 1996 zijn we daar met Piet en Tiny Lestrade geweest op doorreis naar *La Motte-Chalancon* waar we in de Temple aldaar Nico Balkenende nog herdacht hebben in een oecumenische kerkdienst, voorbereid en voorgegaan door Raymond Limbertie en Soeur Grétie. Na afloop daarvan heeft de groep nog genoten van koffie en gebak aangeboden door Nel Balkenende in het mooie tweede huis van Nico en Nel.